

Sygn. akt III K 135/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2018r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Sylwia Piliszewska

przy udziale prokurator Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu: Agnieszki Kwaśniak

w sprawie o wydanie wyroku łącznego

wobec skazanego R. K. (1)

urodzonego dnia (...) w Z.

syna J. i H. z domu K.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 29 sierpnia 2016r. w sprawie sygn. akt II K 204/13 za:

a) przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 25 października 2012r. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 8 listopada 2012r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 listopada 2016r. w sprawie sygn. akt II K 607/15 za:

a) przestępstwo z art. 280§ 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. popełnione w dniu 25 czerwca 2014r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

b) ciąg przestępstw z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. popełnionych w dniach 27 kwietnia 2014r., 3 i 21 czerwca 2014r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 4§ 1 k.k. popełnione w dniu 22 listopada 2011r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 4§ 1 k.k. popełnione w dniu 29 maja 2014r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa i ciąg przestępstw wymierzono mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

3. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 9 czerwca 2017r. w sprawie sygn. akt II K 105/16 za przestępstwo z art. 280§1 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 3 stycznia 2016r. na karę na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

I. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. łączy karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną skazanemu wyrokiem opisanym w pkt. 2 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego oraz karę pozbawienia wolności wymierzoną mu wyrokiem opisanym w pkt. 3 tej części niniejszego wyroku łącznego i wymierza mu karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I części dyspozytywnej niniejszego wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres odbytej przez niego kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie opisanej w pkt. 2 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego i okres odbytej przez niego kary pozbawienia wolności w sprawie opisanej w pkt. 3 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

UZASADNIENIE

R. K. (1) został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

4. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 29 sierpnia 2016r. w sprawie sygn. akt II K 204/13 za:

a) przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 25 października 2012r. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 8 listopada 2012r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 listopada 2016r. w sprawie sygn. akt II K 607/15 za:

a) przestępstwo z art. 280§ 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. popełnione w dniu 25 czerwca 2014r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

b) ciąg przestępstw z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. popełnionych w dniach 27 kwietnia 2014r., 3 i 21 czerwca 2014r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 4§ 1 k.k. popełnione w dniu 22 listopada 2011r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 4§ 1 k.k. popełnione w dniu 29 maja 2014r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa i ciąg przestępstw wymierzono mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

6. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 9 czerwca 2017r. w sprawie sygn. akt II K 105/16 za przestępstwo z art. 280§1 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 3 stycznia 2016r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

/Dowód: dane o karalności k. 10-13; wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 29 sierpnia 2016r. w sprawie sygn. akt II K 204/13 k. 25-27; postanowienie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 20 stycznia 2017r. w sprawie sygn. akt VI Ka 556/16 k. 28; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 stycznia 2017r. w sprawie sygn. akt VI Ka 556/16 k. 29-30; wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 listopada 2016r. w sprawie sygn. akt II K 607/15 k. 31-35; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 11 kwietnia 2017r. w sprawie sygn. akt VI Ka 72/17 k. 36-37; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 9 czerwca 2017r. w sprawie sygn. akt III K 105/16 k. 78-79.

Funkcjonowanie skazanego R. K. (1) w warunkach izolacji penitencjarnej było zmienne, jako że w sytuacjach dla niego niekorzystnych bywał roszczeniowy, arogancki, wulgarny, a takie jego naganne postawy skutkowały wymierzeniem mu 12 kar dyscyplinarnych za wulgarną postawę w stosunku do funkcjonariuszy służby więziennej, odmowę wykonania polecań, ujawnienie w celi nadmiernej ilości leków, nielegalne kontakty oraz przekazywanie informacji poza kontrolą administracji jednostki penitencjarnej. Skazany był ponadto 11 razy nagradzany regulaminowo głównie w celu zachęcenia go do poprawy zachowania, udzielono mu też 1 ulgi. Wobec R. K. (1) nie stosowano środków przymusu bezpośredniego, nie był on uczestnikiem zdarzeń nadzwyczajnych, nie przynależał ponadto do struktur podkultury przestępczej. Z uwagi na usposobienie i nadpobudliwość skazanego zdarzały się sytuacje konfliktowe z jego udziałem, które były prowokowane głównie przez niego.

R. K. (1) ukończył kurs brukarski, lecz nie był zainteresowany dalszą nauką. Wymierzone mu kary pozbawienia wolności odbywał w systemie programowego oddziaływania, jednak zadania tego programu nie zostały przez niego zrealizowane, jako że nie ukończył on kursu komputerowego.

/Dowód: opinia o skazanym Zakładu Karnego w W. z dnia

z dnia 10 kwietnia 2018r. k. 81-82/.

Wobec R. K. (1) zaktualizowały się materialnoprawne przesłanki, które obligowały sąd do wydania wyroku łącznego. Antycypując bowiem problem, który zostanie rozważony w dalszej części uzasadnienia, a odnoszący się do względności konkurujących ustaw normujących instytucję kary łącznej, nadmienienia wymagało, że zarówno w przepisach obowiązujących w czasie popełnienia przez skazanego przestępstw, które były przedmiotem opublikowanych wobec niego wyroków skazujących, jak i w unormowaniach, które obowiązywały w późniejszym okresie, aż do czasu orzekania w niniejszym postępowaniu, przewidziano że „(...) sąd orzeka karę łączną” (art. 85 k.k. ustawy obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015r., jak również art. 85§1 k.k. ustaw obowiązujących po tej dacie). To zaś oznaczało, że obowiązek orzeczenia kary łącznej w przypadku zaistnienia przesłanek do jej wymierzenia aktualizował się niezależnie od tego, którą z tych konkurujących ustaw zastosowano by w niniejszym postępowaniu – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015r., II KK 84/15, LEX nr 1681879.

Rozważając natomiast zagadnienie, jakie przepisy statuujące instytucję kary łącznej należało zastosować względem R. K. (1), należało zauważyć, że ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r., istotnie przemodelowano zasady orzekania w przedmiocie kary łącznej. W treści art. 19 ust. 1 powołanej ustawy przewidziano zaś, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeksu karnego – dopisek S.O.), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Brzmienie tego unormowania mogłoby zatem sugerować, że w sytuacji, gdy jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po dniu 30 czerwca 2015r., to do łączenia sankcji znajdować będą zastosowanie obowiązujące po tej dacie przepisy art. 85 k.k. Należało jednakże zaaprobować zaprezentowany w doktrynie prawa karnego materialnego pogląd, zgodnie z którym, jeżeli przynajmniej jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po wejściu w życie wskazanej ustawy, zaś co najmniej jeden z czynów, za które orzeczono podlegającą łączeniu sankcją, został popełniony przed tą datą, to problem konkurencji ustawy dawnej i obowiązującej, należy rozstrzygać na płaszczyźnie art. 4§1 k.k. – J. Majewski, Komentarz do niektórych przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw [w:] Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, teza 2 do art. 19. Rzecz bowiem w tym, że

art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. nie stawia jednoznacznego zastrzeżenia, iż do kar orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015r. stosować trzeba art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą. W treści tego unormowania jednoznacznie statuowano przecież, że w sytuacji łączenia kar orzeczonych wyrokami, które uprawomocniły się przed tą datą i po niej, może zająć „(...) potrzeba orzeczenia kary łącznej (...)” na zasadach określonych ustawą nowelizującą, przy czym prawodawca doprecyzował w dalszej części cytowanego przepisu, że sytuacja taka może wystąpić „(...) w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” (nowelizującej – dopisek S.O.).

W konkluzji tego fragmentu wyводу podnieść należało, że wszystkie wyroki skazujące zapadłe wobec R. K. (1), które stanowiły osnowę zapadłego wyroku łącznego, a mianowicie wyroki w sprawach o sygn. akt II K 204/13, II K 607/15 oraz III K 105/16, uprawomocniły się po dniu 30 czerwca 2015r. Nie można było jednak tracić z pola widzenia tego, że przedmiotem osądu dwóch pierwszych wskazanych wyroków były czyny, których ustawowe znamiona zrealizowane przez skazanego zostały przed tą datą. Dlatego właśnie do oceny względności konkurujących unormowań rozdziału IX Kodeksu karnego należało zastosować zasady statuowane w art. 4§1 k.k. Wprawdzie w treści tego unormowania ustawodawca przewidział prymat stosowania ustawy obowiązującej w chwili orzekania, zastrzegł jednak zarazem, że pierwszeństwo stosowania tej ustawy zostaje wyłączone, gdy ustawę obowiązującą poprzednio należy uznać za względniejszą dla sprawy.

Oceniając zatem konkurencję ustaw w konkretnych okolicznościach niniejszego postępowania, stwierdzenia w pierwszej kolejności wymagało to, że wybór jednej z nich powinien znajdować oparcie w ustaleniu, która z nich przewiduje w określonej sytuacji prawnej względniejsze dla R. K. (1) konsekwencje, co odnosić należało do całokształtu prawno-karnych konsekwencji wynikających z zastosowania każdej z tych ustaw – wyrok Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 13 stycznia 1970r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996r., I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16.

Rozważając w pierwszej kolejności w kontekście wszystkich opublikowanych wobec R. K. (1) wyroków skazujących, którymi orzeczono wobec niego podlegające łączeniu kary pozbawienia wolności, czy przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. były dla niego względniejsze, należało stanowczo stwierdzić, że wymowa tych właśnie unormowań stawiała skazanego w sytuacji mniej korzystnej względem sytuacji, w której znalazłby się, gdyby zastosowano przepisy obowiązujące po tej dacie.

Zauważyć należało, że wprawdzie w korelacji temporalnej statuowanej w art. 85 k.k. w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., a pozwalającej na połączenie wymierzonych R. K. (1) sankcji węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym, pozostawały wszystkie kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami opisanymi w części wstępnej wyroku łącznego, a więc w sprawach o sygn. akt II K 204/13, II K 607/15 oraz III K 105/16. Wszak wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 607/15 osądzono zachowania skazanego popełnione w dniach 22 listopada 2011r., 27 kwietnia 2014r., 29 maja 2014r. oraz 3, 21, 25 czerwca 2014r., natomiast przedmiotem wyroku w sprawie sygn. akt III K 105/16 była inkryminowana jego aktywność zrealizowana w dniu 3 stycznia 2016r. Tymczasem orzeczenie, które w rozumieniu art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. otwierało realny zbieg przestępstw, a mianowicie wyrok w sprawie sygn. akt II K 204/13, został opublikowany w dniu 29 sierpnia 2016r., a więc po popełnieniu przestępstw osądzonych w sprawach o sygn. akt II K 607/15 oraz III K 105/16.

Ogół tych spostrzeżeń pozwalał stwierdzić, że na podstawie przepisów kształtujących instytucję kary łącznej w ich brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., można by połączyć węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym sankcje wymierzone R. K. (1) wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 204/13, II K 607/15 oraz III K 105/16. Tymczasem możliwość połączenia sankcji wymierzonych skazanemu tymi wyrokami na podstawie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego obowiązujących po tej dacie dotyczyła wyłącznie dwóch ostatnich wskazanych wyroków, jako że tylko one podlegały jeszcze wykonaniu. Wszakże kara łączna wymierzona R. K. (1) wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 204/13 została w całości przez niego odbyta z dniem 24 kwietnia 2018r.

Jakkolwiek zatem na podstawie przepisów normujących instytucję kary łącznej obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015r. można by połączyć węzłem kary łącznej większą ilość sankcji izolacyjnych wymierzonych R. K. (1), aniżeli na

podstawie przepisów obowiązujących po tej dacie. W kontekście oceny względności konkurujących ustaw podnieść należało jednak to, że w art. 85§2 k.k. obowiązującym po dniu 30 czerwca 2015r. ustawodawca statuował, że łączeniu węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym podlegają kary lub kary łączne, zaś obowiązujący do tej daty art. 85 k.k. przewidywał zasadę łączenia wyłącznie sankcji jednostkowych – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007r. II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6. Przyjąć zatem należało, że ta właśnie zmiana normatywna wprowadzona ustawą z dnia 20 lutego 2015r. przewidywała dla R. K. (1) na tyle korzystne rozwiązanie, że determinowała konieczność zastosowania wobec niego przepisów normujących karę łączną obowiązujących po dniu 30 czerwca 2015r.

Rzecz bowiem w tym, że wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 204/13 orzeczono wobec R. K. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy oraz 1 roku, natomiast karę łączną orzeczono w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy, a więc na zasadzie apercacji ukierunkowej ku absorpcji. Połączenie zatem w ramach orzekania wyrokiem łącznym tych kar jednostkowych dawałoby możliwość stworzenia substratu kary łącznej w maksymalnym wymiarze 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Całkowicie odmiennie przedstawiała się natomiast sytuacja w przypadku oceny wyroku w sprawie sygn. akt II K 607/15, jako że wymierzono nim skazanemu kary jednostkowe pozbawienia wolności 4 lat, 1 roku, 1 roku oraz 1 roku i 6 miesięcy, przy czym karę łączną pozbawienia wolności orzeczono w wymiarze 5 lat. To zaś oznaczało, że skazanemu wymierzono tę karę łączną w granicach zbliżonych do absorpcji. W oparciu zatem o przepisy kształtujące wymiar kary łącznej obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r., te kary jednostkowe dawałyby możliwość skonstruowania tylko na ich podstawie substratu kary łącznej w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Fakt zatem połączenia orzeczonych tym wyrokiem jednostkowym kar pozbawienia wolności i wymierzenie R. K. (1) kary łącznej 5 lat, a więc w granicach zbliżonych do absorpcji, pozwalał stanowczo stwierdzić, że połączenie w niniejszym postępowaniu tej kary łącznej, nie zaś kar jednostkowych, niesło dla skazanego wyłącznie korzystne skutki. Obowiązujące bowiem do dnia 30 czerwca 2015r. przepisy o karze łącznej dawałyby możliwość jej wymierzenia w granicach nawet do 12 lat i 11 miesięcy. Sytuacja procesowa skazanego determinowała natomiast konieczność orzeczenia wobec niego kary łącznej w granicach zbliżonych do kumulacji, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Analizując natomiast zagadnienie łączenia podlegających połączeniu kar wymierzonych R. K. (1) powołanymi wyżej wyrokami skazującymi, jak i uwzględnivszy wskazania zawarte w treści art. 85a k.k. i art. 86§1 k.k., sąd doszedł do przekonania, że łączność podmiotowo - przedmiotowa tych zachowań pozwalała na zastosowanie wobec skazanego zasady zbliżonej do kumulacji. Zauważenia bowiem na wstępie wymagało to, że najkorzystniejsza dla skazanego zasada absorpcji powinna znajdować zastosowanie w sytuacji, gdy pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodziłaby istotna podmiotowo - przedmiotowa zbieżność.

Rozważając zatem kwestię podmiotowo - przedmiotowej łączności czynów osądzonych wyrokami jednostkowymi w sprawach o sygn. akt II K 607/15 oraz III K 105/16 dostrzegać z jednej strony należało, że wszystkie te przestępstwa popełnił on działając z zamiarem bezpośrednim. Nie można było jednak z drugiej strony abstrahować od tego, że zachowaniom skazanego, które zostały osądzone tymi wyrokami towarzyszyły zróżnicowane pobudki. Rzecz bowiem w tym, że czynów, które były przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie sygn. akt II K 607/15 skazany dopuścił się motywowany dążeniami ukierunkowanymi nie tylko na zabranie w celu przywłaszczenia należących do pokrzywdzonych rzeczy ruchomych, ale także motywowany doprowadzeniem pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem przez wprowadzenie ich w błąd co do postrzegania rzeczywistego stanu rzeczy. Dopuszczając się jednak przestępstwa, które było przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie sygn. akt III K 105/16 R. K. (1) zmierzał do zabrania w celu przywłaszczenia należących do pokrzywdzonego telefonów komórkowych i pieniędzy przy prawnokarnie relewantnym oddziaływaniu na jego zdrowie. Względem na te okoliczności pozwalał zatem na stwierdzenie, że motywacje towarzyszące R. K. (1) przy popełnianiu przestępstw osądzonych wyrokami, za które wymierzono mu sankcje połączone w niniejszym postępowaniu węzłem kary łącznej, zasadniczo się różniły.

Analiza okoliczności przedmiotowych pozostających w zbiegu realnym czynów zabronionych popełnionych przez R. K. (1), a osądzonych w sprawach o sygn. akt II K 607/15 oraz II K 105/16 prowadziła natomiast do wniosku, że zostały one popełnione w bardzo długim ostepie czasowym. Wszak realizując przestępcze aktywności objęte tymi skazaniami

działał on w okresie od dnia 22 listopada 2011r. do dnia 3 stycznia 2016r. To zaś oznaczało, że ustawowe znamiona wszystkich przestępstw osądzonych tymi wyrokami zostały przez R. K. (1) zrealizowane w długiej perspektywie czasowej, bowiem w okresie przeszło 4 - letnim. Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że przestępstw, które osądzono w tych sprawach skazany dopuścił się różnych miejscach, zasadniczo w Z., jednakże jednego czynu tworzącego ciąg przestępstw opisany w pkt. 2 lit. b części wstępnej wyroku łącznego dopuścił się w Ł.. Co więcej, czynami, które w niniejszym postępowaniu o wydanie wyroku łącznego tworzyły realny zbieg, godził R. K. (1) w różnorodne dobra prawnie chronione, a to w mienie, zdrowie, wiarygodność dokumentów.

Z omówionych wyżej przyczyn odnoszących się do podmiotowo – przedmiotowej łączności zachowań opisanych w pkt. 2 i 3 części wstępnej wyroku łącznego, należało zatem definitywnie wykluczyć możliwość przyjęcia, że analizowane działania R. K. (1) stanowiły emanację realizacji chociażby zbliżonego planu.

Określając wymiar kary łącznej w odniesieniu do sankcji orzeczonych wobec R. K. (1) w tych sprawach sąd miał również na względzie globalną ocenę zachowania skazanego. Przy analizie tego zagadnienia na pierwszy plan wysuwało się spostrzeżenie, zgodnie z którym skazany od 2000r. niemal notorycznie dopuszczał się bardzo poważnych przestępstw, przy czym w większości w warunkach powrotu do przestępstwa, również pod postacią tzw. multirecydywy z art. 64§2 k.k. Pomimo zapadających wobec niego kolejno wyroków skazujących nie wyciągnął on jednak żadnych konstruktywnych wniosków na przyszłość i w krótkich okresach pozostawania poza warunkami izolacji penitencjarnej dopuszczał się kolejnych przestępstw.

Również w okresie izolowania R. K. (1) jego zachowanie dalekie było od poprawnego. Wszakże z opinii o skazanym sporządzonej w Zakładzie Karnym w W. wynikało niezbicie, że w okresie jego izolowania zachowywał negatywnie, a ponadto nie wykazywał chęci kontynuowania nauki, czy realizowania zadań związanych z wykonywaniem wymierzonych mu kar w systemie programowego oddziaływania. Wzgląd na te okoliczności pozwalał jeszcze dobitniej stwierdzić, że pomimo wielokrotnego karania R. K. (1) i wdrożenia do wykonania orzeczonych wobec niego kar izolacyjnych, nie zweryfikował on swojej postawy, wręcz przeciwnie w dalszym ciągu jego zachowanie urągało powszechnie przyjętym normom społecznym.

W konkluzji tego fragmentu wyводу godziło się zauważyć, że wyrokiem opisanym w pkt. 2 części wstępnej wyroku łącznego skazano R. K. (1) na podlegającą wykonaniu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, a za przestępstwo opisane w pkt. 3 tej części wyroku łącznego wymierzono skazanemu podlegającą wykonaniu karę 4 lat pozbawienia wolności. To zaś oznaczało, że sąd orzekając w przedmiocie wyroku łącznego, przy określaniu wymiaru kary łącznej dla tego realnego zbiegu, dysponował możliwością określenia granic kary łącznej pozbawienia wolności na pułapie od 5 lat do 9 lat.

Stosownie zatem do brzmienia art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. połączono R. K. (1) karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną mu wyrokiem opisanymi w pkt. 2 części wstępnej wyroku łącznego oraz karę pozbawienia wolności wymierzoną skazanemu wyrokiem opisanym w pkt. 3 tej części wyroku łącznego. Z naprowadzonych wyżej powodów traktujących o podmiotowo – przedmiotowej łączności przestępstw, za które skazano R. K. (1) tymi wyrokami wymierzono mu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności.

Zdaniem sądu wymierzona R. K. (1) kara łączna pozbawienia wolności spełni swoje zadania tak wobec niego, jak i w zakresie społecznego oddziaływania sankcji. W ocenie sądu sankcja ta we właściwy sposób uwzględniała wszystkie przywołane okoliczności, które miały wpływ na ukształtowanie jej wysokości. Powinna ona uzmysłwić skazanemu nieopłacalność łamania prawa i stanowić dla niego przestrożę na przyszłość. Realizując zadania w zakresie prewencji generalnej wymierzona mu kara łączna powinna natomiast doprowadzić każdego do przeświadczenia, że osoba dopuszczająca się przestępstw podlega nieuchronnej odpowiedzialności karnej.

Działając zaś w oparciu o treść art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej wobec R. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono mu okresy odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach, których sankcje zostały połączone węzłem kary łącznej.

Jako że nie mogła zostać połączona węzłem kary łącznej orzeczona wobec R. K. (1) wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 204/13 kara łączna pozbawienia wolności, a także orzeczone w sprawie sygn. akt II K 607/15 środki karne w postaci obowiązków naprawienia szkody, czy przepadku na rzecz Skarby Państwa dowodów rzeczowych, to w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono.

Działając zaś w oparciu o treść art. 624 k.p.k., z uwagi na fakt izolowania R. K. (1), zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

Jedynie marginalnie wskazać należało, że wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego z dnia 22 czerwca 2017r. w sprawie sygn. akt II K 139/17 połączono wprawdzie kary łączne wymierzone R. K. (1) wyrokami jednostkowymi w sprawach o sygn. akt II K 204/13 oraz II K 607/15. Jako że tenże wyrok łączny nie uzyskał dotychczas waloru prawomocności / k. 83, 84, 85/, toteż w kontekście brzmienia art. 575§1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 576§1 k.p.k. nie wystąpiły przeciwskazania, aby w niniejszym postępowaniu połączyć węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym karę łączną wymierzoną skazanemu wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 607/15.